

Da den litterære pornobølge blev afløst af den »visuelle bølge«, der startede »blødt« i 1964 og nåede et stadium af »hårde«, eksplicitte samlejeskildringer i 1967, indgik børneporno ikke i den på daværende tidspunkt klart illegale produktion. Heller ikke da billedpornoen blev afkriminaliseret i 1969, og »gruppesex« i alle varianter og kulører fyldte de talrige tekstløse pornoblade og den begyndende industri af 8-mm pornofilm, indgik børnebilleder i produktionen.

De første »pædofile billedmagasiner« dukkede op i 1971, nogenlunde samtidig med de første »coprofile« (»toilet-porno«), og et godt stykke tid efter at homoseksuelle og lettere sadomasochistiske billeder havde vundet indpas. Ikke alene repræsenterede børnepornoblade den sidste seksuelle minoritetsgruppe der således blev »tilgodeset« af pornoindustrien; denne seksuelle afvigergruppes status som afvigere blandt afvigerne (en status der, en passant, også kendes f. eks. fra forholdene i fængsler og forvaringsanstalt) fremgik ydermere af disse første børnepornoblades særegne udseende: de var halvt så store (10,5 × 14,5 cm) som alle andre blade, inklusive de øvrige »afviger«-blade, de havde intet, nok så spinkelt, handlingsforløb men indeholdt simpelt hen en samling reproduktioner af tydeligvis slidte gamle sort/hvide fotos og enkelte nyere billeder, uskarpe og i dårlige farver. Efter interiør og klædedragt at dømme har nogle af disse billeder været mere end 70 år gamle, de nye billeder i disse små pornoblade var næsten uden undtagelser taget i Nordafrika (Tunesien) og Asien (Indien, Thailand og Hong Kong). Der er næppe tvivl om, at børnene på disse billeder var børneprostituerede, der i mange af disse landes storbyer kan købes for et ringe beløb.

Nogle af modellerne i disse tidligere pædofile billedmagasiner var ikke børn, men unge kvinder, der havde fået pubesbehåringen fjernet. Et tidligt magasin foregav at vise seksuelt forhold mellem en voksen og en dreng; ved nærmere eftersyn fremgik det med al tydelighed at »barnet« var en voksen dværg. De fleste billeder viste imidlertid tydeligt mindreårige børn i forskellige situationer. Oftest blot poserende i afklædt tilstand, til tider med kønsorganerne tydeligt fremhævet, sjældnere i seksuel aktivitet med andre børn eller med voksne af begge køn – det sidste gjaldt udelukkende billeder der viste

ikke-europæisk udseende børn. I løbet af 1972 udgaves yderligere enkelte af disse små blade, næsten helt og holdent af samme indhold, ofte med de samme børn. Samtidig fremstilledes, stort set på samme måde, nogle småblade udelukkende med drenge.

Prisen på disse småblade lå betydeligt højere end prisen på de på daværende tidspunkt legale almindelige pornoblade, til trods for at kvaliteten var betydeligt ringere. Forklaringen på den høje pris såvel som bladenes ringe tekniske kvalitet fremgik med al tydelighed af samtaler med producenter, forhandlere og købere: det var den gennemgående opfattelse at disse blade fortsat var ulovlige, eftersom de jo viste handlinger der klart indebar overtrædelser af straffeloven. En vending i så henseende indtraf i januar 1972, da ejeren af det selskab der havde fremstillet de pågældende blade blev indkaldt og forhørt af Københavns politi, efter et man havde modtaget en klage fra udlandet. Ejeren forklarede at billederne i disse blade dels var reproduktioner af billeder fra gamle pornoserier af ukendt oprindelse, dels, for så vidt angår de nye billeder, var reproduktioner af negativer som firmaet havde købt af ukendte udlændinge. Da der ikke var basis for at tvivle på den forklaring, blev sagen henlagt uden videre.

Det stod nu klart for producenten (der hidtil var den eneste producent af børneporno på markedet) at selve reproduktionen og salget af disse blade var lovlige. Muligvis som en konsekvens heraf iværksattes en større produktion af børnepornoblade, hvoraf de første fremkom i 1973 og bar tydeligt præg af »legaliseringen«: formatet var normalt (ca. 15 × 21 cm), farverne og kvaliteten i det hele taget på højde med de øvrige blade, og bladene indeholdt enkelte fotoserier med europæisk udseende småpiger i diverse stadier af afklædning, ofte sluttende med poseringer der tydeligt fremhævede kønsorganerne. Disse serier blev dog stadigvæk kraftigt suppleret af gamle billeder fra »samlinger« som ovenfor omtalt, dog med et noget elegant layout.

I marts 1974 blev firmaet endnu engang meldt til politiet for fremstillingen af disse billedmagasiner, og avisomtalen heraf medførte et spørgsmål til justitsministeren i Folketinget; justitsministeren blev anmodet om at undersøge om fotograferingen af disse bil-